βύ», μὲ τὶς δυὸ πελώριες κόκκινες καπνοδόχες του, μὲ τὰ κατάρτια του, τὰ ἑνωμένα ἀπὸ τὴ διπλὴ ἀντέννα τοῦ ἀσυρμάτου καὶ μὲ τὴν πλατειά του ἄσπρη γέφυρα.

Ἀποφασίσηκε τότε νὰ μποῦν οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ἐπιβάτες στὸ ὑπερωκεάνειο ἀπὸ δυὸ σκάλες μόνο, τὴ μιὰ τὴν ὁποία θὰ ἐπέβλεπε ὁ Λαρντὶ καὶ τὴν ἄλλη ὁ Λεμπρετόν.

Οἱ ἀχθοφόροι ἔσπευσαν τώρα γύρω ἀπ' τὶς κάσες καὶ τὰ δέματα ποὺ, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐλέγχου τῆς ἀστυνομίας, καθυστεροῦσαν ἀκόμα στὴν προκυμαία καὶ δὲν εἶχαν φορτωθῆ.

Μὲ τριξίματα ὀλυσίδων, τἀναρίθμητα φορτία ἀνέβαιναν ἔξαφνα πρὸς τὸν οὐρανό, στριφογύριζαν καὶ κατέβαιναν μέσα στὴν ἄβυσσο τοῦ κύτους ποὺ ἔχασκε.

Τὸ τραῖνο σταμάτησε τέλος μπρὸς στὸ κολοσσιαῖο ὑπόστεγο.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ παράθυρα, οἱ ἐπιβάτες παρέδωσαν τὰ μικρά τους δέματα στοὺς νεαροὺς ἀχθοφόρους τῆς Ἑταιρείας μὲ τὰ βαθυγάλαζα ροῦχα.

Ἀχθοφόροι κι' ἐπιβάτες ἐξετάστησαν ὅλοι μὲ τὴν ἴδια προσοχή.

Δὲν μποροῦσαν νὰ ἀνέβουν στὸ πλοῖο ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη σκάλα, παρὰ μόνο ὅταν ὁ Λεμπρετὸν ἢ ὁ Λαρντί, τοποθετημένοι ὁ καθένας στὴν ἄκρη τῶν σκαλῶν, ἔκαναν μιὰ κίνησι συγκαταθέσεως.

Ὁ Ἄρχων τοῦ Μυστηρίου, ἡ Λουκιανή, ὁ Ἰλαὶρ κατέβηκαν ἀπὸ τὸ τραῖνο κι' ἀνέβηκαν ἀπὸ τὴ γέφυρα, ποὺ ἐπέβλεπε ὁ Λεμπρετόν.

Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, κι' ἡ Ροβέρτη, ἡ σύζυγος τοῦ Σιρυές, κατέβηκε κι' αὐτὴ ἀπ' τὸ τραῖνο κι' ἀνέβηκε στὸ ὑπερωκεάνειο, ἀπ' τὴ γέφυρα ποὺ ἐπέβλεπε ὁ Λαρντί.

Καθὼς πέρασε δίπλα του, τοῦ χαμογέλασε φιλικὰ κι' αὐτὸς τῆς ἀνταπέδωσε τὸ χαμόγελό της...

Στὴν γέφυρα τὰ γκαρσόνια, ὑψώνοντας δίσκους γεμάτους ποτήρια, διέσχιζαν γρήγορα-γρήγορα τὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν, γιὰ νὰ σερβίρουν αὐτούς, ποὺ εἶχαν ξαπλωθῆ κιόλας στὶς πολυθρόνες τους.

Ἡ Λουκιανὴ εἶχε ξαπλωθῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντὰ στὸ σύζυγό της, τοῦ ὁποίου κρατοῦσε τρυφερὰ τὸ χέρι, κάτω ἀπ' τὴν κουβέρτα, ποὺ τοὺς προστάτευε τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο ἀπὸ τὸν ψυχρὸ ἄνεμο τοῦ πελάγους.

—Δὲν λυπᾶσαι, μικρή μου, ποὺ ἀφήνουμε τὴ Γαλλία ; ρώτησε ὁ Ἄρχων τοῦ Μυστηρίου.

—Μαζύ σου, ἀγαπημένε μου, ὄχι!.. Θὰ εἶμ' εὐτυχισμένη πάντοτε μαζύ σου, ὅπου κι' ἂν πάω.

. . . . . .

...Τώρα ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπιβάτες τοῦ τραίνου εἶχαν ἀνεβῆ στὸ ὑπερωκεάνειο.

Ὁ Λεμπρετὸν εἶχε δῆ τὸν Ἄρχοντα τοῦ Μυστηρίου, τὴ Λουκιανὴ καὶ τὸν Ἰλαὶρ νὰ περνᾶνε ἀπὸ μπροστά του.

Μὰ ὁ Σιρυὲς δὲν ἦταν μαζύ τους.

Πουθενὰ δὲν εἶχε φανῆ.

Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δῆ.

Ἔξαφνα, ἕνας τελευταῖος ὅμιλος πλησίασε τὴ γέφυρα, ποὺ ἐπέβλεπε ὁ Λαρντί.

Ὁ ἀστυνομικὸς πρόσεξε ὅλους ὅσους τὸν ἀποτελοῦσαν...

Καὶ σὲ μια στιγμὴ ξεχώρισε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἕναν ἄντρα μὲ ψηλὸ ἀνάστημα, ἀδύνατο, στὸν ὁποῖο ἡ κοντὴ ξανθή του γενειάδα ἔδινε μιὰ ἔκφρασι κάπως περίεργη.

Ὁ Λαρντὶ τὸν κύτταξε μιὰ στιγμὴ στὰ μάτια..

Ἔπειτα φάνηκε σὰν νὰ διστάζη...

Καὶ τέλος τοῦ ἔκανε μιὰ χειρονομία, ποὺ σήμαινε : «Περᾶστε!...»

Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἡ σκάλες σηκώθηκαν ἀπάνω...

Σφυρίγματα ἀκούστηκαν, ποὺ μετεβίβαζαν τὶς διαταγὲς τοῦ πλοιάρχου .. Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἔσπευσαν στὶς θέσεις τους κι' ἄρχισαν νὰ κάνουν ὁ καθένας τὴ δουλειά του.

Τὸ νερὸ πάφλαζε τώρα γύρω ἀπ' τὸν ἕλικα τοῦ πελωρίου ὑπερωκεανείου. Ἕνα κόκκινο ρυμουλκό, δεμένο ἀπ' αὐτό, ἄρχισε νὰ προχωρῆ καὶ σὲ λίγο ὁ «Πρόεδρος Γκρεβὺ» γλύστρησε μέσα ἀπὸ τ' ἄλλα ἀγκυροβολημένα πλοῖα καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ λιμανιοῦ.

* * *

Ὅταν σηκώθηκαν ἡ γέφυρες, οἱ δυὸ ἀστυνομικοί, ὁ Λεμπρετὸν καὶ ὁ Λαρντί, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν νὰ κάνουν πειὰ τίποτε ἐκεῖ, τράβηξαν κατὰ μῆκος τῆς προκυμαίας πρὸς τὸν προλιμένα, μὲ τὰ χέρια τους πίσω ἀπ' τὴν πλάτη τους.

Σταθῆκαν στὸ μῶλο...

Ἐκεῖ ἦσαν συγκεντρωμένοι ἀρκετοὶ ὅμιλοι ἀνθρώπων, ποὺ λαχταροῦσαν νὰ χαιρετήσουν γιὰ στερνὴ φορὰ μὲ τὸ μαντῆλι τους, τοὺς συγγενεῖς τους ἢ τοὺς φίλους τους, οἱ ὁποῖοι ἔφευγαν μὲ τὸ ὑπερωκεάνιεο, ποὺ θὰ περνοῦσε τώρα σὲ ἀπόστασι ὀχτὼ-δέκα μέτρων ἀπ' αὐτούς.

Εἶδαν πράγματι σὲ λίγο τὸν «Πρόεδρο Γκρεβὺ» νὰ περνάη ἐμπρός τους, τραβηγμένος ἀπὸ τὸ ρυμουλκό, τὸ ὁποῖο, μόλις ἔφτασε στὸν προλιμένα, τὸν ἄφησε καὶ γύρισε πίσω..

Γεμᾶτο ἀπὸ καπνούς, τὸ πλοιο μονάχο του τώρα ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα, ποὺ φαινόταν πιὸ πέρα, ἀνάμεσα ἀπ' τὶς δυὸ μεγάλες προβλῆτες τοῦ λιμανιοῦ.

Πέρασε τόσο κοντὰ στὸ μῶλο, ὅπου τὸ χαιρέτησαν τὰ λευκὰ μαντήλια αὐτῶν ποὺ ἔμεναν, ὥστε ὁ Λεμπρετὸν διέκρινε καθαρὰ τὴ Ροβέρτη, ἀκουμπισμένη στὸ μπράτσο τοῦ ψηλοῦ ἐκείνου ἀνδρὸς μὲ τὴν ξανθὴ γενειάδα, τὸν ὁποῖο, πρὸ ὀλίγου, στὴ σκάλα τοῦ πλοίου, ὁ Λαρντὶ εἶχε κυττάξει μὲ περιέργεια στὰ μάτια.

Ὁ Λεμπρετὸν ἀναπήδησε καί, πιάνοντας τὸ σύντροφό του ἀπὸ τὸ μπράτσο, τοῦ εἶπε :

—Κύττα λοιπόν, Λαρντί, αὐτὸς ὁ τύπος μὲ τὴ ξανθὴ γενειάδα μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὸ Σιμὸν Ἐμπέρτ, μ' ἕνα Σιμὸν Ἐμπέρτ, ποὺ δὲν θὰ βαφότανε καὶ ποὺ θὰ στεκόταν εὐθυτενής... Ἀνέβηκε στὸ πλοῖο ἀπὸ τὴ γέφυρά σου.. Τὸν εἶδα ἀπὸ μακρυά.. Δὲν τὸν ἐξέτασες;

Ὁ Λαρντὶ γύρισε πρὸς τὸ σύντροφό του καί, μὲ κάποια εἰρωνεία στὰ μάτια, τοῦ ἀπάντησε :

—Οὔτε κἂν τὸν εἶδα!

—Πῶς συνέβη αὐτό ;... Ἐγὼ ὡστόσο, τὸν εἶδα ἀπὸ μακρυά..

—Λεμπρετόν, ἄκουσε δῶ! τὸν διέκοψε ὁ Λαρντί Ἀφοῦ καὶ σὺ δὲν τὸν εἶδες στὴ γαλερία τοῦ ἀτελιὲ τοῦ Ἄρχοντος τοῦ Μυστηρίου στὴν ὁδὸ Λαλό, ἔτσι δὲν μπόρεσα νὰ τὸν δῶ κι' ἐγώ, ὅταν πέρασε ἀπὸ τὴ σκάλα.. Δὲν ἔχω, βλέπεις, καλύτερα μάτια ἀπὸ σένα... Ἐξ ἄλλου, εἶν' ἕνα τόσο καλὸ παλληκάρι αὐτὸς ὁ Σιρυές, ποὺ θὰ ἦταν κρῖμα ἂν τὸν πιάναμε.

Κι' οἱ συνάδελφοι κυττάχτηκαν στὰ μάτια.

Ἔπειτα ἔσκασαν σὲ δυνατὰ γέλια κι' ἀπομακρύνθησαν ἥσυχα-ἥσυχα.

Σὰν ἔφτασαν πειὰ στὴν ἀκτὴ Σαούθαμπτον, γύρισαν τὸ κεφάλι τους πίσω καὶ κύτταξαν.

Μακρυὰ στὴ θάλασσα ποὺ ἔλαμπε, τὸ ὑπερωκεάνειο «Πρόεδρος Γκρεβὺ» δὲν ἦταν, παρὰ ἕνα ἴχνος καπνοῦ στὸν ὁρίζοντα..

Κι' ἐπάνω σ' αὐτό, μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τοὺς καλούς του φίλους, ἔφευγε ὁ Σιρυὲς γιὰ τὴν Ἀμερική...

—..."Οσο περισσότερο θὰ μὲ κρατοῦσαν στὴ φυλακή, τόσο περισσότερο θάνοιγε ἡ τύχη μου !..., ἔλεγε γελῶντας στὸν μαὶτρ Καμπενοί.

ΤΕΛΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πρέπει νὰ μοιθαίνουμε νὰ ὑπομένουμε τὴν ἀνησία τῶν ἀμαθῶν.

Κομφούκιος

* * *

Ἐκεῖνος ποὺ ἀδικεῖ ἕναν μόνον, ἀπειλεῖ νὰ κάνη τὸ ἴδιο καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους.

Πόπλιος Σύρος

* * *

Ἡ μεγαλείτερη ὑπηρεσία ποὺ προσφέρει ἡ ἐπιστήμη στὸν ἄνθρωπο εἶνε τὸ νὰ τοῦ δείχνη κάθε τόσο τὸ πόσον εἶνε ἀμαθής.

Λαμενναὶ

* * *

Ὁ ἔξυπνος εἶνε χαμένος, ἂν δὲν εἶνε καὶ ἐνεργητικός. Ὅταν ἔχει κανεὶς τὸν φανὸ τοῦ Διογένους, πρέπει νὰ ἔχη καὶ τὴν ῥάβδον του.

Σαμφὸρ